

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3319/2017
24.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Велизар Цмиљанић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Зоран Стојковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж број 2630/17 од 06.09.2017. године, у седници већа одржаној дана 24.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж број 2630/17 од 06.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П број 1101/15 од 26.01.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди да је власник породичне стамбене зграде изграђене на катастарској парцели број ..., ... КО ..., а уписана у листу непокретности број ... и ... код Републичког геодетског завода, Службе за катастар непокретности, а структуре ближе описане ставом првим изреке ове пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 397.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема отправке одлуке под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж број 2630/17 од 06.09.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Вишег суда у Београду П број 1101/15 од 26.01.2017. године и одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију с позивом на битну повреду одредби парничног поступка и погрешну примену материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредабе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити је у поступку пред другостепеним судом, учињена битна повреда одредабе парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку.

Према образложењу првостепене пресуде, тужилац је тужбом тражио да се утврди његово право својине на непокретности ближе описаној изреком првостепене одлуке, а из разлога што је наведена непокретност изграђена искључиво његовим новчаним средствима. Одлучујући о тужбеном захтеву, првостепени суд је спровео доказни поступак и утврдио да су тужилац АА, као купац и ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ као продавци, закључили уговор о купопродаји непокретности који је оверен пред Другим основним судом у Београду под Ов. бр. ... дана 23.04.2010. године, те да је предмет овог уговора пренос права сусвојине на катастарским парцелама број ..., ..., ..., ... и ..., а које су уписане у ЗК.УЛ. бр. ... КО ..., као пренос права сусвојине на катастарским парцелама број ..., ... и ..., а које су уписане у ЗК.УЛ. бр. ... КО Сходно наведеном, утврђено је и то да је тужилац власник земљишта на ком је бесправно изграђена предметна непокретност, те да је дана 10.03.2010. године поднео захтев за легализацију објекта. Даље је утврђено да је отац парничних странака, сада покојни ИИ, пресудом Петог општинског суда у Београду К број 716/02 од 24.10.2002. године оглашен кривим за кривично дело из члана 52. став 2а Закона о изменама и допунама Закона о изградњи и изречена му је условна осуда. У изреци ове пресуде наведено је да је окривљени ИИ као инвеститор стамбеног објекта димензија 25 пута 11 метара, а које гради без грађевинске дозволе у улици ... број ..., на катастарској парцели број ... КО ..., изводио радове без припремљене потребне документације. ИИ је према листу непокретности, држалац објекта 1 и 2 (породичне стамбене зграде) која је изграђена без одобрења за градњу на катастарској парцели број Првостепени суд је становишта да тужилац није доказао да је искључиво својим средствима изградио предметну непокретност. Наиме, тужилац је у свом исказу навео да је 80% материјала купио од фирме „ЈЈ“, чији је власник КК, али ове своје наводе тужилац није поткрепио нити једним доказом, а сам КК је у свом исказу навео да нема непосредних сазнања о томе како и на који начин је финансирана изградња предметне куће. Надаље, није спорно да је тужилац дана 07.05.2004. године са ЛЛ, као извођачем радова, закључио уговор на основу ког се обавезао да за обављене грађевинске радове исплати износ од 2.600,00 евра, али само закључивање овог уговора не доказује да је тужилац за исте исплатио наведени износ, с обзиром на то да није приложена признаница нити било какав други доказ о извршеној уплати. Такође, тужилац није приложио доказе на околност да ли остварује зараду од рада у предузећу „ЉЉ“ или у предузећу „ММ“, односно није доставио било какав други доказ на околност висине својих прихода, а све како би првостепени суд могао утврдити да је управо од његовог новца финансирана градња. Напротив, током поступка је учињено неспорним да је сада покојни ИИ, отац парничних странака, продао имање на Косову 2003. године за износ од око 90.000,00 евра, те да је од тог новца 40.00,00 евра дао свом сину НН, док је други део новца уложен у финансирање и изградњу куће. Ове наводе тужених, првостепени суд је утврдио на основу исказа сведока ЊЊ, мајке парничних странака и ОО. Полазећи од свега напред наведеног, првостепени суд је с позивом на правило о терету доказивања из члана 231. став 2. Закона о парничном поступку, одбио тужбени захтев тужиоца јер нису испуњени услови из одредабе чланова 20. и 22. Закона о основама својинско правних односа.

Одлучујући о жалби тужиоца, Апелациони суд у Београду је пресудом Гж број 2630/17 од 06.09.2017. године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду, констатујући да је првостепени суд правилно закључио да тужилац у току поступка није приложио доказе на околност висине зараде остварене у предузећима „ЉЉ“ и „ММ“ где је био запослен, те правилан закључак о томе да није доказао да је 80% материјала купио од фирме „ЈЈ“ чији је власник КК. Како је продаја имања на Косову учињена у време изградње исте куће, те како су тужени током поступка истицали да је њихов отац, покојни ИИ, преостали део новца од продаје имања уложио управо у финансирање изградње куће, а који наводи тужених су поткрепљени исказима саслушаних сведока, то је према оцени другостепеног суда, правилно првостепени суд закључио да није искључиво новац тужиоца улаган у изградњу породичне стамбене зграде, из ког разлога нису испуњени услови за утврђење његовог права својине на спорној непокретности применом одредби чланова 20. и 22. Закона о основама својинско правног односа.

Приликом доношења побијане одлуке, нижестепени судови су правилно применили материјално право одбијајући тужбени захтев тужиоца као неоснован. Наиме, правилно су нижестепени судови закључили да, у конкретном случају, нису испуњени услови из одредби чланова 20. и 22. Закона о основама својинско правних односа, с обзиром на то да тужилац, на коме је био терет доказивања, није доказао да је предметни објекат изграђен искључиво његовим новчаним средствима. У контексту утврђених чињеница да је отац тужилаца новац од продаје имања на Косову уложио у изградњу предметне непокретности, те чињенице да је отац тужилаца правноснажно осуђен због градње без грађевинске дозволе, а која се градња односила на предметну непокретност, те имајући у виду и то да тужилац у току поступка није доставио ни један доказ на околност висине својих прихода које је остварио радећи у предузећима „ЉЉ“ и „ММ“, то је правилном применом правила о терету доказивања од стране нижестепених судова закључено да предметни објекат није изграђен искључиво средствима овде тужиоца.

Осталим наводима ревизије, тужилац указује на то да је првостепени суд погрешно оценио исказе саслушаних сведока, као и доказе у списима предмета, који ревизијски наводи, заправо, представљају оспоравање чињеничног стања, а што не може представљати ревизијски разлог имајући у виду одредбу члана 407. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић